

Provstiudvalg, fordi vi tror, at de vil udgøre et Led i en Kirkeforfatning. Den højtærede Kirkeminister siger nej, og det skal vi selvfølgelig ikke strides om; det nytter ikke, at man bliver ved at strides, Tiden vil vise, hvem der har Ret. Vi kender jo alle sammen den højtærede Kirkeminister og ved, at han har faaet Skylden for at være en Tilhænger af de to Tempis Politik; men somme Tider synes den højtærede Minister mig at være en Tilhænger af en Politik i flere Tempi end to, og derfor kan jeg ikke forstaa, at han ikke her vil indrømme, at dette med Provstiudvalgene er et Led i en Kirkeforfatning, som man lidt efter lidt vil rejse, idet man gør Kirken til en Stat i Staten. Jeg synes, at man skulde sige det aabent og ærligt, og jeg respekterer de Folk, der gør det. Der er sikkert ærede Medlemmer her i denne Sal, som ønsker det af deres fulde Hjerter, men vi fra vor Side ønsker ikke en kirkelig Lovgivning i den Retning, vi ønsker, at saa længe Kirken og Staten hører sammen, skal det være Rigsdagen, der er bestemmende i dette Forhold. Dertil kommer, at det jo ogsaa er en ny Institution, der her oprettes, som vil koste mange Penge, skønt vi jo ellers tidt nok har hørt Parolen om at spænde Livremmen ind. Nu ser jeg meget vel, at man siger; at det vil ikke komme til at koste saa forfærdelig meget; man anslaaer disse Provstiudvalg til at ville koste 24 000 Kr., højst 25 000 Kr., aarligt. Men dette Beløb vil sikkert ikke slaa til, for jeg tror, man er gaaet ud fra fejlagtige Forudsætninger. Der staar i Forslaget, at Medlemmerne af Provstiudvalgene hverken skal have Honorar eller Dagpenge. Hvis vi nu skal have disse Provstiudvalg, vil jeg haabe, at dette ikke maa blive Tilfældet, for i modsat Fald vil Udvalgene i Virkeligheden kun kunne blive sammensat af Velhavere. Det kan gaa indfor en Kommunes Grænser at oprette den Slags ulønnede Institutioner, men naar man opretter disse Provstiudvalg, som skal rejse rundt, saa kan man ikke forlange af ubemidlede, at de skal være Medlemmer af Udvalgene uden at faa Honorar eller Dagpenge. Det Krav vil da sikkert ogsaa ret hurtigt komme frem — ellers skulde jeg kende Befolkningen meget daarligt —, at man skal have Vederlag for det Indtægtsstab, som er en Følge af Udførelsen af dette Hverv. Yderligere skal der jo ifølge Forslaget ansættes Bygningkonsulenter. Dette vil ogsaa betyde en forøget Udgift, men om dette Punkt skal jeg dog ikke sige mere.

Jeg kommer derefter til § 43. Det er jo — saaledes som man ogsaa blev ganske klar

over under Forhandlingerne i Gaar — ikke den højtærede Kirkeministers Skyld, at Tilbageskridtet ikke er blevet større, end Tilfældet er, med Hensyn til Udstykningen af Præstegaardsjorderne. I det oprindelige Forslag havde Ministeren jo slaaet Laas for Præstegaardsjorderne, hvad der var godt nok i Overensstemmelse med det konservative Folkepartis Opfattelse; det er det, dette Parti ønsker, og det gav jo ogsaa det ærede Medlem, der nys talte, klart Udtryk for. Der er tilsyneladende heller intet at gøre ved dette Forhold; det ser ikke ud til, at man kan faa Forslaget ændret, saaledes som det nu foreligger her. Fra visse Sider mener man nok, at det er blevet noget forbedret, og det er jo ogsaa Tilfældet. Men det forbavser mig uægtelig noget, at Partiet Venstre, der for 2½ Aar siden kunde være med til, saa vidt jeg ved enstemmigt, at vedtage Loven om Udstykning af Præstegaardsjorderne, nu vil gaa med til et Lovforslag, der for en stor Del gaar i den modsatte Retning.

Jeg vil i denne Sammenhæng gerne tildele mig at rette nogle Spørgsmaal til den højtærede Kirkeminister for at blive ganske klar over, hvordan Paragraffen skal forstaaes, for det har jo nogen Betydning, i hvert Fald naar man skal arbejde med den ude i det praktiske Liv. Først vil jeg da spørge, om Ministeren ikke mener, at det kunde have været forsvarligt, at man i Stedet for de 12 ha havde sat 7 ha, om den højtærede Minister ikke mener, at en Præstegaard kan nøjes med et lige saa stort Jordtilliggende som det, man anser for tilstrækkeligt til, at en Husmandsfamilie kan leve paa det. Det forekommer mig, at naar Præsten har sin Lønning, som Ministeren mener er tilstrækkelig, og han dertil har et Jordareal af samme Størrelse som det, en Husmandsfamilie kan leve paa, er der god Begrundelse for vor Mening om, at man ikke skulde være gaaet højere op end til 7 ha. Men jeg vil ogsaa gerne have Besked om, hvorledes Paragraffen skal forstaaes, selv om den gennemføres, som den foreligger her. Hvis Statens Jordlovsudvalg og Menighedsraadet ikke kan blive enige, skal saa det udstykkes, der er udover 12 ha? Der staar, der skal indstilles, men der staar ikke tydeligt, at de to Parter skal være enige. Hvis de er uenige, skal det da forstaaes saaledes, at Menighedsraadet saa kun har Krav paa at beholde de 12 ha, og at Resten skal udstykkes? Endvidere gør jeg opmærksom paa, at der staar 12 ha „Agerjord“, medens der i Loven om Afhændelse af Præstegaardsjorder staar „middelgod Jord“.